

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/199/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413220091
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4413220091.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobkyne: C.. M. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. Q., M. XX, proti žalovanému: C. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. Q., M. R. H. XX, zastúpený JUDr. Klárou Decsiovou, advokátkou, so sídlom Nové Zámky, Radničná 4, o vylúčenie veci z exekúcie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 18. marca 2019 č. k. 4C/207/2013-250 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že vylúčil byt č. XX vo vchode č. XX, na 4. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. U. Q. ako parcela registra „C“ č. 368, vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu o veľkosti 8172/144223, z exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 71/2013 súdneho exekútora JUDr. Vojtecha Markoviča, PhD., so sídlom Komárno, Župná 1147/14. Súd konanie v časti o vylúčenie veci z exekúcie v rozsahu exekúcie sp. zn. EX 664/2010 vedenej u JUDr. Ing. Jozefa Štoreka zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanovením § 55 ods. 1 Exekučného poriadku a uviedol, že žalobkyňa v 1. rade a pôvodný žalobca v 2. rade sa žalobou zo dňa 21. 08. 2013 domáhali, aby súd v zmysle § 55 ods. 1 Exekučného poriadku vylúčil z exekúcie nehnuteľnosť, a to byt č. XX vo vchode č. XX na 4. poschodí bytového domu súp. č. XXXX na M. XX v U. Q., vedenom na LV č. XXXX kat. úz. U. Q., ako parc. č. 368 spolu s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti podielu 8172/144223. Žalobu odôvodnili tým, že na základe uznesenia Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9C/414/2012, právoplatného dňa 11. 06. 2013 bolo určené, že sú spoločnými nájomcami predmetnej nehnuteľnosti. Na túto nehnuteľnosť však bolo zriadené exekučné záložné právo v prospech oprávneného, v tomto konaní žalovaného, C. G., pre nevyplatenie sumy 700 eur s príslušenstvom. Žalobcovia požiadali vlastníka bytu Elektrosvit Nové Zámky, a. s. o prevod vlastníctva tohto bytu za zostatkovú hodnotu do ich vlastníctva, ako to ukladá § 18 zákona č. 182/1993 Zb. o prevode vlastníctva bytov a nebytových priestorov. Vlastník bytu im oznámil, že nie je možné previesť vlastníctvo bytu, nakoľko okrem už spomínaného exekučného záložného práva v prospech žalovaného, na byte viazne ďalšie exekučné záložné právo, a to v prospech ELISIUM s. r. o. Nové Zámky pod č. EX 123/2012 zo dňa 24. 01. 2013. Keďže žalobcovia do bytu investovali značné finančné prostriedky, pretože boli v domnienke, že byt im vlastník prevedie do vlastníctva, majú naliehavý právny záujem na vylúčení tohto bytu z exekúcie. Žalobca v 2. rade v

priebehu konania, dňa XX. XX. XXXX zomrel, výlučným nájomcom predmetného bytu v zmysle § 707 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa stala žalobkyňa v 1. rade ako pozostalá manželka, pretože žalobcovia ako manželia boli spoločnými nájomcami bytu. V priebehu konania bola exekúcia vedená pod sp. zn. EX 664/2010 u JUDr. Ing. Jozefa Štoreka právoplatne zastavená uznesením Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 5Er/243/2010 dňa 27. 02. 2018. Z toho dôvodu žalobkyňa v tejto časti podaním z 05. 10. 2018 vzala žalobu v tomto rozsahu späť, žalovaný s týmto späťvzatím súhlasil, teda súd v zmysle § 144 a nasl. CSP konanie v tejto časti zastavil. Súd prvej inštancie z pripojeného spisu sp. zn. 9C/414/2012 zistil, že na základe uznesenia zo dňa 29. 04. 2013, právoplatného dňa 11. 06. 2013, bolo určené, že žalobcovia v 1. a 2. rade sú spoločnými nájomcami bytu č. XX vo vchode č. XX na 4. poschodí bytového domu súp. č. XXXX na M. XX v U. Q., vedenom na LV č. XXXX, kat. úz. U. Q., ako parc. č. 368 spolu s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti podielu 8172/144223. Žalobca v 2. rade dňa XX. XX. XXXX zomrel, v zmysle § 707 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa výlučným nájomcom predmetného bytu stala žalobkyňa (predtým žalobkyňa v 1. rade). Zo zmluvy o budúcej zmluve o prevode bytu z 30. 11. 2016 je nepochybné, že medzi žalobcami v 1. a 2. rade ako budúcimi nadobúdateľmi a Elektrosvit Nové Zámky, a. s. ako budúcim prevodcom, bude uzavretá zmluva o prevode vlastníctva bytu na žalobcov do 30 dní po tom, čo budú záložné práva vymazané. V spise sp. zn. 14Er/325/2013, kde je oprávneným žalovaný proti povinnému Elektrosvit Nové Zámky, a. s., bolo uznesením z 08. 10. 2015 vyhovieť námietkam povinného z dôvodu, že aj v tomto konaní bol exekučným rozsudkom rozsudok sp. zn. 4C/365/99, ktorý nie je spôsobilým exekučným titulom s poukazom, že na majetok bol vyhlásený konkurz a rozsudok nemohol v čase prebiehajúceho konkurzného konania nadobudnúť právoplatnosť. Proti uzneseniu podal oprávnený odvolanie, Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 7CoE/19/2017-125 z 29. 09. 2017 rozhodol tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietol s poukazom na tú skutočnosť, že exekučný súd má rozhodovať o vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré bolo podkladom pre exekúciu a následne posúdiť existenciu dôvodov pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že platí zásada, že v exekúcii sa môžu postihnúť len veci, ktoré patria povinnej osobe, teda osobe, voči ktorej sa exekúcia vedie. Nemožno však vylúčiť, že sa v niektorých prípadoch postihnú aj veci alebo práva iných osôb, teda osôb, ktoré s prebiehajúcou exekúciou nemajú nič spoločné, nie sú to teda osoby, voči ktorým sa exekúcia vedie. Tieto tretie osoby, teda osoby nezúčastnené na exekúcii, môžu v takom prípade podať tzv. excindačnú žalobu. Excindačná (vylučovacia) žaloba slúži na ochranu tým osobám, ktoré majú k majetku postihnutému exekúciou právo, ktoré vylučuje, aby bol tento majetok použitý k nútenému výkonu rozhodnutia, napríklad vlastnícke právo ku konkrétnej exekúciou postihnutej veci. Žalobu o vylúčenie veci z exekúcie môže podať len tretia osoba, teda osoba odlišná od strán sporu, ktorá tvrdí, že má právo na vec, ktorá bola postihnutá exekúciou, pričom toto právo neprípúšťa exekúciu na túto vec. Žaloba musí smerovať voči osobe oprávneného v exekúcii. Tretia osoba teda musí žalobu o vylúčenie veci z exekúcie smerovať voči veriteľovi povinného, teda osobe, ktorá je oprávneným v exekúcii, v ktorej sa cudzia vec postihla. Predmetom konania je vylúčenie veci z exekúcie proti žalovanému, ktorý je v exekučnom konaní osobou oprávnenou. V zmysle záväzného stanoviska druhoinštančného súdu, prvoinštančný súd opätovne posúdil dôvodnosť nároku žalobcu na podanie takejto žaloby, pričom konštatoval, že sa jedná o tretiu osobu, ktorá k veci, ktorá má byť vylúčená z exekúcie, má iné právo ako právo vlastnícke alebo spoluvlastnícke. U žalobcu sa toto právo opiera o iný právny dôvod, a to o nájomnú zmluvu, ktorá bola medzi pôvodnými žalobcami a firmou Elektrosvit Nové Zámky, a. s., čo bolo v konaní preukázané tak rozhodnutím sp. zn. 9C/414/2012, ako aj predloženými dokladmi zo strany žalobcu. Okrem toho, žalobcovia predložili ako dôkaz aj zmluvu o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu po výmaze záložných práv k predmetnej nehnuteľnosti, z čoho vyplýva skutočnosť, že žalobcovia mali snahu predmetný byt získať do svojho vlastníctva, ale z dôvodu vyhláseného konkurzu na majetok Elektrosvit Nové Zámky, a. s. nebolo možné ich žiadosti zo strany terajšieho majiteľa bytu vyhovieť. Skutkové tvrdenia žalovaného neboli z jeho strany podložené žiadnymi dôkazmi, žalovaný ako procesná strana je povinný predložiť dôkazy, ktorými by poprel tvrdenia žalobcu, ale takéto dôkazy zo strany žalovaného predložené neboli, žalovaný žiadal súd, aby zabezpečil dôkazy, ale súd v zmysle CSP má len hodnotiť dôkazy, ktoré predložia strany sporu, nie zabezpečovať dôkazy, ako to bola povinnosť súdu v zmysle OSP. Na základe predložených dôkazov je zrejmé, že žalobkyňa v 1. rade po smrti žalobcu v 2. rade sa stala výlučnou nájomníčkou bytu č. XX vo vchode č. XX na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX na M. XX v U. Q., vedenom na LV č. XXXX kat. úz. U. Q., ako parc. č. 368 spolu s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti podielu 8172/144223. Súd zistil, že skutkové tvrdenia žalobkyne boli v konaní plne preukázané, žalobkyňa je výlučnou nájomníčkou predmetného bytu, na základe Zápisu o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu z 26. 08. 1991, o ktorom rozhodol súd v konaní sp. zn. 9C/414/2012. Námietky žalovaného voči tomuto rozhodnutiu súdu, ktorým bol schválený

súdny zmierný, považoval súd za irelevantné, toto rozhodnutie súdu nadobudlo právoplatnosť 11. 06. 2013. Takto pôvodní žalobcovia v 1. a 2. rade sa stali spoločnými nájomcami bytu a následne po smrti žalobcu v 2. rade výlučnou nájomníčkou bytu sa stala žalobkyňa v 1. rade. Žalovaný v konaní, aj po vyslovení záväzného názoru druhoinštančného súdu, napádal aktívnu legitimitáciu žalobkyne, avšak táto otázka bola ustálená už v rozhodnutí Krajského súdu v Nitre, ktorý žalobcov uznal za aktívne legitimovaných v zmysle toho, že žalobcovia mali ako tretie osoby legitímny právny dôvod domáhať sa vylúčenia veci z exekúcie, a to práve na základe platnej nájomnej zmluvy, ako aj zmluvy o budúcej zmluve o odkúpení bytu od Elektrosvit Nové Zámky a. s. Na základe takto ustáleného skutkového a právneho stavu súd žalobe v časti o vylúčenie bytu z exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 71/2013 exekútora JUDr. Vojtecha Markoviča, PhD. v plnom rozsahu vyhovel. V časti vylúčenia veci z exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 664/2010 u exekútora JUDr. Ing. Jozefa Štoreka súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1. a 2. CSP.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný, udávajúc, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je správny a to jednak pre procesné vady, ako aj pre nesprávne právne posúdenie veci. Vykol súdu prvej inštancie, že na pojednávaní nariadenom na deň 18. 03. 2019 rozhodol vo veci samej bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu s odôvodnením, že žalovanému bolo predvolanie na pojednávanie doručené dňa 11. 01. 2019, mal teda minimálne dva mesiace na to, aby si zvolil advokáta a že sa žalovaný na pojednávanie neospravedlnil. Uviedol, že i napriek skutočnosti, že mu predvolanie na pojednávanie bolo doručené dňa 11. 01. 2019, nebol schopný si zvoliť advokáta, nakoľko od 08. 12. 2018 do 28. 12. 2018 bol hospitalizovaný pre závažné ochorenie srdca /akútny infarkt myokardu, zlyhávanie ľavej srdcovej komory a iné/, následne bol od 21. 01. 2018 do 31. 01. 2018 opakovane hospitalizovaný pre operáciu žlčníka. Od uvedeného obdobia, po prepustení z nemocnice je v rekonvalescencii a dňa 25. 04. 2019 nastúpil na kúpeľnú liečbu, ktorá by mala trvať do 15. 05. 2019. Vzhľadom na jeho zdravotný stav, nakoľko účasť na pojednávaní by mohla tento ohroziť, si zvolil advokáta na zastupovanie v predmetnej veci pred pojednávaním. Hoci sa spolu s právnym zástupcom podaním zo dňa 15. 03. 2019 na pojednávanie riadne ospravedlnili, súd prvej inštancie v bode 9. napadnutého rozsudku uviedol, že sa na pojednávanie neospravedlnil. Je toho názoru, že súd sa podrobne s jeho podaním zo dňa 15. 03. 2019 neoboznámil a svojím postupom mu odňal možnosť konať pred súdom. Tiež uviedol, že jeho návrh na doplnenie dokazovania, a to okrem iných, návrh na predloženie konkrétnej nájomnej zmluvy s predmetom sporu súvisí a od tejto nájomnej zmluvy závisí samotné posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu. Požadovaná nájomná zmluva doposiaľ, teda do vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie predložená nebola. Z tohto dôvodu neprihliadnutie súdu prvej inštancie na dôkazy procesnej obrany považuje za nesprávne, a preto má za to, že žalobca nepreukázal, že má právo na vec, ktorá nepripúšťa exekúciu. Súd prvej inštancie v bode 9. napadnutého rozsudku uvádza, že predmetná nájomná zmluva je založená v spise, avšak dôkaz v podobe nájomnej zmluvy žalobkyňou doposiaľ predložený nebol. Súd prvej inštancie sa s jeho podaním zo dňa 03. 10. 2018 v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal len okrajovo a vôbec sa nezaoberal a nevysporiadal s ďalšími dôkazmi navrhnutými a predloženými týmto vyjadrením. Je toho názoru, že v tomto vyjadrení sa uvádzajú také podstatné prostriedky procesnej obrany, pre ktoré nie je rozhodnutie súdu prvej inštancie po právnej stránke správne. Uviedol, že už pri speňažovaní majetku úpadcu Elektrosvit Nové Zámky a. s. mala žalobkyňa možnosť priamo odkúpiť predmetný byt, avšak v rámci konkurzného konania bolo vydané opatrenie, na základe ktorého sa predmetný byt z majetku úpadcu vylúčil, pretože oň nebol záujem a bol nepredajný. Z tohto dôvodu je preto záujem žalobkyne na podaní tejto žaloby zjavne spochybnený. Po zrušení konkurzu na majetok vlastníka nehnuteľnosti, teda po 28. 02. 2012, mohol za Elektrosvit Nové Zámky a. s. konať len likvidátor, tento však vymenovaný nebol, preto ak aj zmluvu o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu uzavrela iná osoba, tak táto nebola uzavretá osobou na to zo zákona oprávnenou (likvidátorom). Súd prvej inštancie v neposlednom rade priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Žalovaný je však toho názoru, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal žalobcovi v prípade jeho úspechu priznať trovy konania. Tieto osobitné dôvody spočívajú v tom, že rozsudok súdu sp. zn. 4C/365/1999-74 bol vydaný ešte dňa 19. 06. 2000 /exekučný titul v exekúcii EX 71/2013/, na jeho základe sa malo žalovanému zaplatiť odstupné, náhrada mzdy a trovy konania. Napriek tomu, že si žalovaný svoju pohľadávku z pracovno-právnych nárokov v konkurznom konaní voči vlastníkovi nehnuteľnosti Elektrosvit Nové Zámky a. s. riadne uplatnil, táto bola zapísaná do zoznamu pohľadávok a správcom konkurznej podstaty

uznaná, k jej zaplateniu nedošlo. Od vydania rozsudku uplynulo viac ako 18 rokov a žalovaný napriek tomu, že svoj zákonný nárok uplatnil ako v konkurznom konaní, tak aj v exekučnom konaní, doposiaľ tento uspokojený nemá a ak súd posledný majetok vlastníka nehnuteľnosti Elektrosvit Nové Zámky a. s. vylúči z exekúcie, žalovaný svoju pohľadávku uspokojenú nebude mať nikdy. Z tohto dôvodu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto smere za nespravodlivé, keď postupoval zákonne a len tak, aby jeho pohľadávka bola vymožená, avšak doposiaľ je vymoženie neúspešné. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne, alebo podľa § 389 ods. 1 a/, b/ a c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že s tvrdeniami žalovaného v podanom odvolaní nesúhlasí. Uviedla, že vo vzťahu k žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania, z podania žalovaného nevyplýva, že by lekárska správa, doložená ako dôkaz k odvolaniu, bola podaná zároveň s návrhom na odročenie pojednávania. Potvrdenie je vystavené bez dátumu, aj preto nie je jednoznačne relevantným dôkazom procesnej nespôsobilosti žalovaného na pojednávaní. Žalovaný o termíne pojednávania vedel a mal dostatočný časový priestor na to (minimálne 6 týždňov), aby sa dal včas zastúpiť advokátom, pokiaľ sa sám nemôže zúčastniť na pojednávaní zo zdravotných dôvodov. Podľa jej názoru, predložená lekárska správa nie je relevantným dôkazom procesného pochybenia súdu. Navyše, strana musí súdu oznámiť dôvod odročenia pojednávania po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať, v danom prípade tomu tak bolo minimálne 6 týždňov pred pojednávaním. Žalovaný v priebehu konania postupne mení prostriedky procesnej obrany a útoku tak, ako mu to práve vyhovuje. V danej veci rozhodnutím odvolacieho súdu bola uznaná aktívna legitímácia, v tom čase žalobcov v 1. a 2. rade, z čoho vyplýva, že prvoinštančný súd sa nemôže od záverov súdu druhej inštancie odchýliť. Napriek tomu, žalovaný tento zákonný nárok popiera a postupne sa domáha predkladania nových dôkazov, ktoré sú pre daný spor irelevantné. Tiež uviedla, že konanie prvoinštančného súdu pri hodnotení dôkazov bolo v plnom rozsahu v súlade s platnou legislatívou. Žalovaný vo svojom písomnom stanovisku k žalobe z 21. 11. 2013 nájomný vzťah žalobcov k predmetnému bytu nepoprel a nespochybnil ani právoplatnosť uznesenia o schválení súdneho zmiereu a neponúkol v tomto smere žiadne dôkazy. Žalovaný tiež nevyužil možnosť navrhnúť prostriedky procesnej obrany v odvolacom konaní, keďže sa k ich odvolaniu vôbec nevyjadril. Žalovaný v rozpore s § 153 ods. 1 CSP neuplatnil prostriedky procesnej obrany včas, nakoľko ich mohol predložiť už skôr, nie až po nadobudnutí uznesenia odvolacieho súdu. Žalovanému ide jednoznačne o umelé predlžovanie sporu, a nie o uspokojenie jeho pohľadávky, o čom svedčí aj skutočnosť, že už v čase zriadenia exekučného záložného práva v roku 2013 žalobcovia prostredníctvom Exekútorského úradu JUDr. Štoreka navrhli žalovanému riešiť uplatnenie jeho finančného nároku cca 700 eur, vrátane úrokov z omeškania a trov exekúcie formou splácania základného nájomného na exekučný účet súdneho exekútora, ale žalovaný túto možnosť odmietol. Žalovaným spochybnovaný vznik nájomného vzťahu žalobcov k predmetu sporu je absolútne neodôvodnený. Tým, že byt č. XX správca označil ako nepredajný, nepriamo potvrdil právnu prekážku jeho predaja, ktorou je práve nájomný vzťah k predmetnému bytu. Nie je pravdou tvrdenie žalovaného o právnom stave vlastníka bytu Elektrosvit a. s., podľa ktorého spoločnosť je v likvidácii a jediným oprávneným konať za spoločnosť je likvidátor, preto by zmiere mal byť zo strany vlastníka bytu uzavretý neoprávnenou osobou. V čase podania žaloby, ako aj v čase uzavretia zmiereu, bol konkurz ukončený a podľa výpisu z obchodného registra za spoločnosť bol oprávnený konať predseda predstavenstva, ktorý udelil Mgr. Martinovi Šutkovi generálnu plnú moc a tiež plnú moc osobitne pre toto konanie. Elektrosvit a. s. v rozpore s tvrdením žalovaného nie je v likvidácii a nikdy nebol. Záverom uviedla, že aj bez uznesenia OS Nové Zámky vo vzťahu k preukázaniu nájomného vzťahu jednoznačne preukázala predloženými listinnými dôkazmi existenciu nájomného vzťahu k bytu č. XX. V časti trov konania uviedla, že nebola zastúpená advokátom, a doposiaľ nevykazuje žiadne trovy, ktoré by mala v úmysle v tomto procese uplatniť. Navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému vyjadreniu žalobkyne uviedol, že ak žalobkyňa tvrdí, že mu v roku 2013 ponúkla prostredníctvom súdneho exekútora určitý spôsob zaplatenia pohľadávky, tak k tomuto svojmu tvrdeniu žiaden dôkaz nepredložila, a preto toto tvrdenie žalobkyne v plnom rozsahu spochybnuje. On v predmetnom spore postupoval len tak, aby jeho súdom priznanú pohľadávku bolo možné uspokojiť a za týmto účelom použil zákonom stanovené procesné prostriedky. Uviedol, že prostriedky procesnej obrany predložil ako jeho reakciu na závery a právny názor uvedený v uznesení súdu druhej inštancie. Tieto závery súdu druhej inštancie pred vydaním jeho uznesenia nepoznal a tieto

ani poznať nemohol, a preto má za to, že prostriedky procesnej obrany boli uplatnené v súlade s § 153 CSP. Ak žalobkyňa tvrdí, že mala záujem na odkúpení spornej nehnuteľnosti, tak fakt, že túto v rámci konkurzu na majetok povinného nenadobudla, hoci viacerí nájomníci bytov vo vlastníctve povinného byty nadobudli, svedčí o tom, že spornú nehnuteľnosť buď už odkúpiť nechcela, alebo nájomné právo k bytu bolo sporné, spochybniteľné alebo neexistovalo. Tomu svedčí aj tá skutočnosť, že tento nedostatok bol riešený súdnym zmiernom. Opätovne uviedol, že po zrušení konkurzu na majetok povinného mal byť v spoločnosti vymenovaný likvidátor, povinný však túto povinnosť nesplnil a za tohto konala osoba, ktorá už v čase konkurzného konania bola správcom konkurznej podstaty splnomocnená zastupovať správcu. Má za to, že v predmetnom spore je potrebné v prvom rade chrániť jeho práva na vymoženie pohľadávky, a nielen práva žalobkyne ako tretej osoby v exekúcii.

5. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že ona nie je povinnou v exekučnom konaní a nemá právne prostriedky na ovplyvnenie úhrady pohľadávky žalovaného. To, odkedy čaká žalovaný na uspokojenie svojej pohľadávky, nesúvisí s týmto súdnym sporom. Nájomný vzťah k predmetnému bytu preukázala dostatočne, predložená Zápisnica o odovzdaní a prevzatí bytu je právne relevantným dokladom nasvedčujúcim existencii nájomného vzťahu na dobu neurčitú a plne nahradzuje nájomnú zmluvu. Ona nemá žiadnu spoluúčasť alebo vinu na tom, že vlastník bytu pohľadávku žalovaného neuhradil a následky dlhu vlastníka bytu nemôže znášať ona ako nájomníčka, ktorá svoje povinnosti nájomcu plní už skoro 30 rokov.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj po právnej stránke správne posúdil.

7. V prejednávanej veci sa pôvodne žalobcovia v 1. a 2. rade (žalobca v 2. rade v priebehu konania zomrel) žalobou doručenou na súd prvej inštancie dňa 21. 08. 2013 domáhali, aby súd v zmysle § 55 ods. 1 Exekučného poriadku vylúčil z exekúcie nehnuteľnosť, a to byt č. XX vo vchode č. XX na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX na M. ul. XX v U. Q., vedenom na LV č. XXXX kat. úz. U. Q., ako parc. č. 368 spolu s podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti podielu 8172/144223, nehnuteľnosti zapísané ako výlučné vlastníctvo Elektrosvit a. s. Nové Zámky, a to z exekúcií vedených pod sp. zn. Ex 664/2010 na Exekútorskom úrade JUDr. Ing. Jozefa Štoreka, Nové Zámky a pod sp. zn. Ex 71/2013 na Exekútorskom úrade JUDr. Vojtecha Markoviča, Komárno. Z odôvodnenia podanej žaloby vyplýva, že v predmetných exekučných konaniach prebieha exekúcia zriadením exekučného záložného práva na spornú nehnuteľnosť v prospech oprávneného (žalovaného) C. G.. Q. sú spoločnými nájomcami exekúciou zaťaženého bytu č. XX, pričom ich nájomný vzťah k predmetnému bytu trvá od 26. 08. 1991 a bol zriadený na dobu neurčitú. Trvanie nájomného vzťahu na dobu neurčitú potvrdzuje aj právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9C/414/2012 zo dňa 29. 04. 2013. V žalobe poukázali na ustanovenia § 16 ods. 1 a § 17 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. a uviedli, že by bolo protizákonné a priečilo by sa dobrým mravom, ak by ich právo na prevod vlastníctva k predmetnému bytu bolo zmarené výkonom exekúcie, ktorú zákon nepripúšťa. Na prevod vlastníctva bytu za zostatkovú hodnotu majú zákonný nárok v zmysle uvedených ustanovení zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, čo vlastník bytu v plnom rozsahu uznáva. Žalovaný nemá právny nárok na uspokojenie pohľadávky predajom nehnuteľnej veci, ktorá nemôže byť vydražená podľa Exekučného poriadku.

8. Žalobca v 2. rade v priebehu konania dňa XX. XX. XXXX zomrel. Výlučným nájomcom predmetnej nehnuteľnosti v zmysle ustanovenia § 707 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa stala žalobkyňa v 1. rade ako pozostalá manželka.

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok.

Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

14. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

15. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petitom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, keď aj odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v podanom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolateľ súčasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolateľ teda v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

16. Prejednávajúc podané odvolanie žalovaného, s ohľadom na jeho rozsah a odvolacie dôvody, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie pri prejednaní danej veci postupoval v súlade s Civilným sporovým poriadkom, vo veci správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

17. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces, pretože napriek tomu, že sa na pojednávanie konané dňa 18. 03. 2019 ospravedlnil a požiadal o jeho odročenie, vo veci pojednával a rozhodol, s takouto argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje.

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných mu v civilnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ide teda o taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

19. Podľa § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

20. Podľa § 183 ods. 3 CSP strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihladením na všetky okolnosti mohla predpokladať.

21. V súlade so zásadou hospodárnosti vyjadrenou v článku 17 CSP a tiež v ustanovení § 157 ods. 1 CSP platí, že možnosť súdu odročiť pojednávanie je potrebné vnímať ako niečo výnimočné. Keďže tento inštitút býval stranami sporu využívaný na procesné obštrukcie a predlžovanie konania, už skorší procesný predpis (OSP), ako aj teraz platný Civilný sporový poriadok sprísňovali podmienky

a dôvody, za ktorých bolo možné pojednávanie na žiadosť niektorej zo strán odročiť. Cieľom právnej úpravy odročenia pojednávania, upravenej v § 183 a § 184 CSP je zabrániť obštrukciám, ktoré strany využívajú na opakované odročovanie pojednávania, ktoré je v mnohých prípadoch nedôvodné. Keďže rozhodnutie veci na jednom pojednávaní nie je vždy dobre možné, CSP formuluje prípustnosť odročenia pojednávania, a to len z dôležitých dôvodov, t. j. ak sa strana sporu alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôžu dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 19/2014). Po účastníkovi, ktorý sa mieni na pojednávanie včas dostaviť, nemožno spravodlivo požadovať, aby musel strpieť prejednanie a rozhodnutie veci v jeho neprítomnosti, ak nastane prekážka alebo iná okolnosť, ktorá mu bráni sa na pojednávaní zúčastniť. Táto prekážka alebo iná okolnosť súčasne musí predstavovať dôležitý dôvod. Preto príčina, prečo sa účastník pojednávania zúčastniť nemôže a z ktorej dôvodu žiada o odročenie pojednávania, sa musí s ohľadom na jej povahu vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Obdo 11/2009). Strana sporu alebo zástupca, ktorí žiadajú o odročenie termínu pojednávania, musia tento dôvod súdu oznámiť tak, aby mohol posúdiť, či sú alebo nie sú naplnené zákonné dôvody na odročenie pojednávania. V žiadosti o odročenie termínu pojednávania je potrebné nielen tvrdiť, že existujú dôvody na odročenie pojednávania, ale je potrebné preukázať aj ich dôvodnosť (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 167/2010).

22. V danej veci bol termín pojednávania na deň 18. 03. 2019 žalovanému riadne doručený dňa 11. 01. 2019. Žalovaný dňa 15. 03. 2019 splnomocnil na konanie v tejto veci právnu zástupkyňu JUDr. Kláru Décsiovú, advokátku, so sídlom v Nových Zámkoch, Radničná 4, ktorá v ten istý deň o 14.20 hod. zaslala súdu prvej inštancie žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania vytyčeného na 18. 03. 2019 z dôvodu nedostatku času na prípravu na nariadené pojednávanie. K tejto žiadosti o odročenie pojednávania pripojila plnú moc udelenú jej žalovaným.

23. Pokiaľ súd prvej inštancie za takýchto okolností vo veci pojednával a žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania neakceptoval, s takýmto postupom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Z obsahu spisu tak vyplýva, že žalovaný mal vedomosť o termíne pojednávania konaného dňa 18. 03. 2019 už dňa 11. 01. 2019, napriek takejto dlhej lehote do konania pojednávania udelil plnomocenstvo právnej zástupkyňi až 15. 03. 2019 (3 dni pred konaním pojednávania), ktorá sa z účasti na pojednávaní ospravedlnila z dôvodu potreby adekvátnej prípravy na pojednávanie. Ak potom na základe takýchto skutkových okolností, súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a neakceptoval tak jeho žiadosť o odročenie pojednávania, takémuto postupu súdu prvej inštancie nemožno nič vytknúť.

24. I Najvyšší súd SR už vyslovil právny názor, podľa ktorého zmena právneho zastúpenia a nedostatok času na oboznámenie sa so spisom právnym zástupcom môže byť dôvodom odročenia pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 OSP (účinný do 30. 06. 2016) len výnimočne. Výnimočnosť situácie je pritom potrebné vnímať cez konkrétne okolnosti prípadu dané napr. aj časovým priestorom, ktorým disponoval samotný účastník konania na účely zvolenia si právneho zástupcu a schopnosťou právneho zástupcu oboznámiť sa v relevantnom čase zostávajúcom do nariadeného pojednávania so spisom, ako aj jeho možnosťou zúčastniť sa pojednávania (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/75/2012 z 8. augusta 2012). Prípadná neschopnosť zorganizovať zastupovanie účastníka konania na požadovanej úrovni ide na ujmu účastníka konania alebo advokáta, nie všeobecného súdu (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/78/2010 z 20. apríla 2010). Tieto právne závery najvyššieho súdu sú akceptované tiež Ústavným súdom SR v jeho rozhodovacej činnosti, napr. v uznesení ÚS SR sp. zn. IV.ÚS/250/2014-12.

25. V kontexte vyššie uvedeného, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalovanému bol poskytnutý dostatočný časový priestor na realizáciu jeho procesných práv, ku ktorým nepochybne patrí aj voľba kvalifikovaného právneho zastúpenia. V konkrétnych okolnostiach potom nebolo možné dôvod odročenia pojednávania nariadeného na 18. 03. 2019 kvalifikovať ako dôležitý, keďže ho nebolo možné vyvodzovať zo skutočností, ktoré by boli nepredvídateľné, prípadne neodvratiteľné alebo náhle. Z takto formulovanej žiadosti o odročenie pojednávania bolo možné dôvodne uzavrieť len to, že žalovaný mal dostatok času aby si právneho zástupcu zvolil skôr ako 3 dni pred nariadeným termínom pojednávania. Pokiaľ žalovaný až v podanom odvolaní uvádzal dôvod toho,

prečo si právneho zástupcu zvolil až krátko pred termínom pojednávania, takáto jeho argumentácia je už bezpredmetná, pretože tieto dôvody žalovaný mal preukazovať spolu s podanou žiadosťou o odročenie pojednávania, vrátane predloženia relevantných dokladov, čo však neurobil. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená „dôležitým dôvodom“ vtedy, ak právny zástupca účastníka tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom na svoju povahu spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní súdu ospravedlniť. V danej veci žalovaný takýmto spôsobom nepostupoval a neuviedol nič k tomu, prečo pristúpil k udeleniu plnej moci právnej zástupkyňi až pred termínom pojednávania tak, ako už celkom bezpredmetne argumentoval až v podanom odvolaní. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie neakceptoval žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania, vo veci dňa 18. marca 2019 pojednával a rozhodol, jeho postupom nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalovaného, že súd prvej inštancie sa s jeho žiadosťou o odročenie pojednávania riadne neoboznámil, pretože z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 18. 03. 2019 je jednoznačná vedomosť súdu o žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania. Pokiaľ potom súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia v jeho bode 9. záverom uviedol, že žalovaný sa na pojednávanie neospravedlnil, v kontexte odôvodňovania súdu prvej inštancie, prečo vo veci konal v neprítomnosti žalovaného nemožno uzavrieť to, že súd prvej inštancie by sa so žiadosťou žalovaného neoboznámil riadne, ale len to, že konštatovanie súdu, že žalovaný sa neospravedlnil, pramení z toho, že jeho ospravedlnenie nepovažoval za riadne.

26. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal, že žalobkyňa nepreukázala, že má právo na vec, ktorá nepripúšťa exekúciu, ako i to, že súd prvej inštancie v tomto ohľade neprihliadol na jeho dôkazy procesnej obrany, ani s takouto odvolacou argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje. Odvolací súd už vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 28. júna 2018 č. k. 9Co/189/2017-160 konštatoval, že žalobcom (v tom čase žalobcom v 1. a 2. rade) nesporne patrí právo z nájomného pomeru, a i keď túto skutočnosť konštatoval v kontexte inak nastolenej právnej otázky (aktívnej legitímácie žalobcov z hľadiska uplatnenia ich nároku v zmysle ustanovenia § 55 ods. 1 Exekučného poriadku) ako následne prezentoval žalovaný, na týchto záveroch odvolací súd ani aktuálne nemá dôvod nič meniť. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa bezpečne preukázala existenciu nájomného pomeru k spornej nehnuteľnosti, a i keď nepredložila samotnú nájomnú zmluvu, tak ako jej existenciu v konaní konštatoval nesprávne súd prvej inštancie, podľa názoru odvolacieho súdu niet žiadneho opodstatneného dôvodu spochybníť existenciu nájomného pomeru žalobkyne k predmetnému bytu. Predovšetkým je dôvodné poukázať na rozhodnutie súdu prvej inštancie (Okresný súd Nové Zámky) zo dňa 29. 04. 2013 č. k. 9C/414/2012-87, právoplatné dňa 11. 06. 2013, o schválenom súdnom zmierní deklaráujúcom to, že pôvodní žalobcovia v tomto konaní sú spoločnými nájomcami sporného bytu, na základe Zápisnice o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu zo dňa 26. 08. 1991, keď právoplatnosť tohto rozhodnutia spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť, a je tak dôvodné nahliadať naň tak, že je prostriedkom procesného útoku žalobkyne, ktorý preukazuje existenciu nájomného vzťahu s povinným. Uvedené rozhodnutie vychádza z listiny - Zápis o dohode o odovzdaní a prevzatí bytu z 26. 08. 1991, ktorú listinu žalovaný nespochybnil a bola žalobkyňou predložená i v tomto konaní a potom i bez predloženia samotnej nájomnej zmluvy, z dokladov predložených žalobkyňou, nebolo dôvodné mať žiadne opodstatnené pochybnosti o tom, že nájomný vzťah žalobkyne k spornému bytu je daný. Preto nebolo ani potrebné zabezpečovať ďalšie listinné doklady, tak ako žalovaný požadoval, pretože existenciu nájomného vzťahu k bytu považoval súd prvej inštancie správne za danú. Na konštatovanie týchto záverov nemá žiadny vplyv to, či Zmluva o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu zo dňa 30. 11. 2016 bola uzavretá platne alebo nie, tak ako namietal žalovaný, pretože tento úkon ako taký nemá vplyv na to, či skôr vzniklo žalobkyňi právo z nájmu, a preto ani nebolo potrebné sa touto argumentáciou žalovaného, vzhľadom na vyššie uvedené konštatovanie nespornej existencie nájomného pomeru, ďalej zaoberať.

27. K uvedenému odvolací súd ešte dopĺňa, že už NS SR judikoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces" (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. 11. 2011 sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

28. Poukazujúc na všetky vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne, preto ho v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. Súčasťou potvrdzujúceho výroku odvolacieho súdu je i výrok o náhrade trov konania, ktorú náhradu trov konania súd prvej inštancie správne priznal žalobkyni, v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP ako úspešnej strane sporu. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní žiadal prihliadnuť pri rozhodovaní o trovách konania na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, odvolací súd sa s takouto argumentáciou žalovaného nestotožňuje, keď to, že by tu existovali mimoriadne okolnosti veci odôvodňujúce postup podľa § 257 CSP, podľa názoru odvolacieho súdu preukázané neboli. Predmetom prejednávanej veci je žaloba o vylúčenie veci z exekúcie, pričom dôvody, ktoré viedli k jej vyhoveniu, spočívali na posúdení toho, či žalobkyňa ako tretia osoba má právo na vec, ktorá nepripúšťa exekúciu, čo bolo v danom prípade preukázané. Na uvedené nemá žiadny vplyv to, či má žalovaný ako oprávnený v exekučnom konaní svoj nárok uspokojený, resp. dlhodobo neuspokojený, bez predpokladu jeho uspokojenia i v budúcnosti, pretože tieto okolnosti vymoženia pohľadávky žalovaného z hľadiska výsledku tohto sporu, nemajú naň žiadny vplyv a nie je dôvodné prihliadať naň ako na mimoriadne okolnosti veci, ktoré tu podľa názoru odvolacieho súdu preukázané neboli a ktoré by odôvodnili to, že by o trovách konania nebolo rozhodované podľa zásady zodpovednosti za výsledok konania zakotvenej v ustanovení § 255 ods. 1 CSP ako základnej zásady uplatniteľnej v sporovom konaní. Preto bolo namiesto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť i v jeho výroku o trovách konania (teda v celom rozsahu), ako i o trovách odvolacieho konania rozhodnúť podľa § 396 odsek 1 v spojení s § 255 odsek 1 CSP.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).